

Fra kommunistcellen ”Ho Chi Minh” til diakonatet

Fabio Quartulli er en av de 38 Opus Dei-medlemmene som ble diakonviet 25. november i Roma. Seks måneder etterpå kommer han til å bli presteviet. I sin ungdom var han medlem av en kommunistisk celle. Lite visst han da hva fremtiden hadde i beredskap for ham...

15.12.2006

*Fabio ble født i Frankrike for 37 år siden og er doktor i menneskets fysiopatologi. Hans far er en italiensk bygningsarbeider som emigrerte til Paris for å finne arbeid. **Alt begynte da dine foreldre emigrerte til Frankrike...***

Min far hadde deltatt i Andre Verdenskrig i Albania og Russland og etter det kom han tilbake til Italia. Han bodde i Squinzano, en liten landsby i Syd-Italia. I de årene var det stor uro i samfunnet og han var fullt og helt overbevist om at kommunismen ville løse problemene med den store fattigdommen som rådet i etterkrigstiden.

Derfor var han – og er ennå – en overbevist kommunist. Det italienske politiet gjennomførte ofte hjemmet hans og lette etter pamfletter og propagandablader, for det gikk rykter om at en revolusjon var under forberedelse.

Da han ikke fikk noe arbeid, emigrerte han til Frankrike, og lyktes i å få jobb som bygningsarbeider i Argenteuil, nær Paris. Litt senere fulgte min mor etter. Hun var oppdradd katolsk, men praktiserte ikke sin tro. Derfor var alt det vi unge hørte, jeg og mine brødre, ord som sosial rettferdighet, klassekamp...

Også dere ble altså trukket mot kommunismen?

Ja, jeg hadde selv, for eksempel, innen jeg fylte 15 år, allerede lest "Det kommunistiske manifest" og en stor del av "Kapitalen" av Marx. På den tiden meldte jeg meg inn i den kommunistiske ungdomsklubben sammen med min eldre søster. Vi var med i en gruppe i hjembyen min som het "Ho Chi Minh-cellen".

Like frem til jeg begynte på universitetet var jeg et svært aktivt medlem. Vi solgte ukeavisen

”L’Humanité”, delte ut propaganda, samlet inn underskrifter for partiet og forskjellige aksjoner, som for eksempel for å få frigitt Mandela. Jeg husker at den sosialistiske seieren i det franske valget i 1981 førte til en stor fest hjemme hos oss.

Hva var det du fant så fengslende ved den kommunistiske ideologien?

Jeg har alltid engasjert meg sterkt for sosial rettferdighet og problemene med fattigdom i verden, derfor ble jeg grepet av ideen om klassekamp og ressursfordeling. Men det var en ting jeg ikke kunne gå med på: at vold i revolusjonens navn kunne rettferdiggjøres. Vi fikk informasjon om gulag-arkipelet og det plaget meg meget.

Hvordan så du på Kirken?

Jeg synes at budskapet Kirken kom med var bra, men jeg gikk ikke i

dybden av disse tankene. Jeg var mistenksom overfor Kirken som institusjon. Selv om jeg på min måte trodde på Gud. Som eksempel kan jeg fortelle at da min mor døde av kreft, sa min søster at hun aldri mer ville tro på en Gud som lot mennesker dø på en så grusom måte. Men jeg på min side sa til henne at dette ikke gjorde at jeg sluttet å tro. Hun ble nok forbauset.

Når begynte du å praktisere din tro?

Det var da jeg 19 år gammel begynte å studere biologi i Paris. I min vennekrets var det en praktiserende katolikk. Han het Christophe Borel. Vi snakket om alt, også om den kristne troen. Han presset ikke sine ideer på meg, da han visste hva jeg mente. Han oppfordret heller de andre som sa at de var kristne til å prøve å leve sin tro på en mer

hengiven måte. Christophe var supernumerario i Opus Dei.

En lørdag etter en fest hos en kamerat kom jeg for sent til siste tog hjem. Da tilbød Christophe at jeg kunne overnatte i hans leilighet, selv om, som han sa, han kanskje kom til å lage litt støy morgenen etter når han skulle gå til messe i Madeleinekirken. ”Jeg vil gjerne gå sammen med deg,” sa jeg. ”Vekk meg når du står opp, er du snill.” Jeg sa det for å være hyggelig og fordi jeg var litt nysgjerrig, det var alt.

Samme natt oppdaget jeg et hefte som Christophe hadde og som het ”Skriftemålet – hvorfor og hvordan?” skrevet av l’abbé Romero. Jeg begynte å lese i det og etter noen timer hadde jeg lest det ut. Neste morgen tenkte jeg at også jeg hadde lyst til å gå til skrifte. Noen dager senere – det var en torsdag, det husker jeg godt, presenterte

Christophe meg for en prest som tilhørte Opus Dei. Fra da av gikk jeg annenhver uke for å ta imot botens sakrament.

Og siden?

Jeg begynte å gå til dette Opus Dei-senteret og delta i deres kulturelle og åndelige virksomhet. Gjennom Christophe ble jeg kjent med en helt ukjent verden. Jeg husker for eksempel at han lærte meg å be rosenkransen mens vi gikk langs Seinen.

Kort tid etter foreslo han at jeg skulle følge samme åndelige livsplan som Verkets medlemmer følger. Den gang var jeg forlovet, så jeg ville be om medlemskap som supernumerario. Men senere oppdaget jeg at Gud kanskje ville be meg om å gi Ham hele livet mitt, så i 1992 ba jeg om å bli numerario.

Hva var det du oppdaget som gjorde at du forandret hele din oppfatning om livet og verden?

I kristendommen oppdaget jeg at vi må hjelpe hvert menneske vi møter, en for en. Kommunismen svikter individets verdighet for bare å tenke på kollektivet. Men hver enkelt av oss er Guds barn og derfor kommer verden til å bli forvandlet når vi hjelper hverandre, en for en, i kjærlighet. Som du ser, har jeg ikke sluttet med å bekymre meg om sosial rettferdighet og fattigdommen i verden.

Hva har du lært i Opus Dei?

Jeg lærte å be, å ha kontakt med Gud som med en venn, og også å utføre et apostolat. Da jeg var medlem i "Ho Chi Minh"-cellen var vi opptatt av å utbre kommunismen. Men det var annerledes, for det vi ville der var at folk skulle støtte partiet. Vi blåste i hvordan mennesket som skrev under

navneoppropet var, hvordan dets liv var. Det kristne apostolat er noe annet. Kjærligheten til Gud gjør at du ønsker å hjelpe dine medmennesker, at du interesserer deg for deres situasjon og deres problemer.

Hvordan reagerte din familie da du forandret deg på denne måten?

Helt alminnelig, fordi de alltid har gitt oss stor frihet. Min storesøster, hun som var med meg i den kommunistiske ungdomsklubben, og som senere hadde bestemt seg for å slutte å tro på Gud, forsto ikke min beslutning. ”Kommer du ikke til å gifte deg?” sa hun forferdet.

Og ettersom kallet er en skatt vi ønsker å dele med andre, begynte jeg med henne. Fordi vi var svært gode venner og kunne snakke om alt, forklarte jeg henne hva det handlet om, litt etter litt. Nå er hun også medlem i Verket.

Om noen dager blir du diakon. Hva tenker du om det?

At det er det første skrittet mot å bli prest. Gud, som har ledet mitt liv på den måten Han ønsker, ber meg nå om å tjene Ham som diakon i Kirken. Jeg lengter etter det – og føler at jeg har et stort ansvar.

pdf | dokument generert automatisk fra
<https://dev.opusdei.org/nb-no/article/fra-kommunistcellen-ho-chi-minh-til-diakonattet/> (10.08.2025)